

Arrest

**nr. 344 754 van 14 april 2026
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Rue Patenier 52
5000 NAMUR**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 5 december 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. RICHIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat Ö. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij is afkomstig uit Algerije en er werd haar een voogd aangesteld tot 22 november 2025.

Op 5 december 2025 is de verzoekende partij op heterdaad betrapt op winkeldiefstal door de politie van PZ Ukkel/ W-B/ Oudergem.

Op dezelfde dag is de verzoekende partij gehoord door de politie van PZ Ukkel/ W-B/ Oudergem (PVnummer: BR12L40313222025).

Op 5 december 2025 nam de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van drie jaar.

Het inreisverbod betreft de in casu bestreden beslissing, en het is als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Ukkel/ W-B/ Oudergem op 05.12.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : B. R.

voornaam : A.

geboortedatum : (...)2007

geboorteplaats : / nationaliteit : Algerije

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 05.12.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van PZ Ukkel/ W-B/ Oudergem op 05.12.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van winkeldiefstal.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 62, 74/11 en 74/13 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), en van de hoorplicht. De verzoekende partij verwijt de verwerende partij verder een kennelijke beoordelingsfout.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“In rechte

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt in welke gevallen de minister of zijn afgevaardigde een bevel tot het verlaten van het grondgebied binnen een bepaalde termijn kan of moet geven.

Artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt onder welke voorwaarden een inreisverbod kan worden opgelegd.

Artikel 74/13 schrijft voor dat bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met individuele omstandigheden, met name medische omstandigheden.

Deze bepalingen zijn bedoeld om Richtlijn 2008/115 (de zogenaamde "terugkeerrichtlijn") om te zetten.

Zo bepaalt artikel 5 van de terugkeerrichtlijn dat:

"Bij de uitvoering van deze richtlijn houden de lidstaten naar behoren rekening met:

- a) het belang van het kind,
- b) het gezinsleven,
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement."

Wat betreft het inreisverbod bepaalt artikel 74/11, §1 van de wet van 15 december 1980 het volgende:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval.

Het verwijderingsbesluit gaat gepaard met een inreisverbod van maximaal drie jaar in de volgende gevallen:

1° wanneer geen termijn wordt toegekend voor vrijwillig vertrek, of;

2° wanneer een eerder verwijderingsbesluit niet is uitgevoerd.

[2 De in lid 2 bedoelde maximumtermijn van drie jaar wordt verlengd tot maximaal vijf jaar wanneer: 1° de onderdaan van een derde land fraude of andere illegale middelen heeft gebruikt om te worden toegelaten tot het verblijf of om zijn verblijfsrecht te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie is aangegaan met als enig doel te worden toegelaten tot het verblijf of zijn verblijfsrecht in het Koninkrijk te behouden.]

Het verwijderingsbesluit kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar wanneer de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid" (onderstreping van ons).

Deze bepaling is een omzetting van Richtlijn 2008/115/EG, de zogenaamde "terugkeerrichtlijn", en meer bepaald van artikel 11, lid 2, dat bepaalt dat:

« La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant dûment compte de toutes les circonstances propres à chaque cas et ne dépasse pas cinq ans en principe. Elle peut cependant dépasser cinq ans si le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale ».

De verplichting om administratieve handelingen formeel te motiveren en de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen niet alleen dat de handeling de ontvanger in staat stelt kennis te nemen van de juridische en feitelijke gronden waarop het besluit is gebaseerd, maar ook dat deze motivering volledig en adequaat is.

Een adequate motivering vereist met name dat de redenen juist, relevant en toelaatbaar zijn, dat wil zeggen dat er "een redelijk causaal verband bestaat tussen de aangevoerde reden en de bestreden beslissing".

De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid om nauwgezet te werk te gaan bij het onderzoek naar de relevante feiten, bij het in aanmerking nemen van al deze elementen en bij de toepassing van het recht op de feiten ("in verband met de vaststelling van de feiten door de autoriteit, de taak van de Raad van State om het recht te handhaven houdt echter in dat hij moet onderzoeken of deze autoriteit tot haar versie van de feiten is gekomen met inachtneming van de regels die gelden voor het bewijsrecht en of zij bij het onderzoek naar de feiten daadwerkelijk de zorgvuldigheid heeft betracht die haar plicht is" (C.E., Claeys, nr. 14.098, van 29 april 1970));

Uit het voorgaande volgt dat beslissingen die niet op voldoende aanvaardbare, begrijpelijke, relevante en juiste gronden zijn gebaseerd, moeten worden veroordeeld omdat zij een kennelijke beoordelingsfout inhouden, maar ook omdat zij in strijd zijn met de formele motiveringsplicht.

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens beschermt het recht van individuen op eerbiediging van hun privéleven en hun gezinsleven.

Deze bepaalt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Er mag geen inmenging van een overheidsinstantie in de uitoefening van dit recht plaatsvinden, tenzij deze inmenging bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de verdediging van de orde en de voorkoming van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip gezinsleven is een breed begrip dat een reeks feitelijke situaties omvat en dat onderhevig is aan een evoluerende en dynamische interpretatie.

Toepassing op het onderhavige geval

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij dat:

[...]

Deze motivering is onjuist en onvolledig. Ten eerste is, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gesteld, op 5 december 2025 geen geldig bevel tot het verlaten van het grondgebied aan hem betekend. De verzoeker is zelfs niet op de hoogte gebracht van het bestaan van een bevel tot het verlaten van het grondgebied en heeft daarvan geen afschrift ontvangen.

Zijn raadsman heeft op 17 december 2025 een e-mail naar de Dienst Vreemdelingenzaken gestuurd met de vermelding dat het om een spoedgeval ging.

Hierop is geen gevolg gegeven. De beslissing om hem geen termijn te geven om het grondgebied te verlaten. Vervolgens vermeldt de beslissing: "volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van PS Ukkel/W-B/Oudergem op 05.12.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van winkeldiefstal."

Zoals hierboven vermeld, is de verzoeker momenteel niet het voorwerp van een strafrechtelijke vervolging of veroordeling. De bewering dat de verzoeker op heterdaad betrapt is op diefstal is dus niet bewezen.

De tegenpartij heeft dus niet voldaan aan haar motiveringsplicht en heeft artikel 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden.

In een arrest van 31 oktober 2025 (nr. 335 313) heeft uw rechtbank geoordeeld:

[...]

Bovendien werd de verzoeker niet gehoord voordat een inreisverbod werd opgelegd.

Hij is echter bijzonder goed geïntegreerd in de Belgische samenleving, waar hij al bijna drie jaar woont. De gevolgen van een weigering van verblijf zijn niet dezelfde als die van een verbod om naar België terug te keren, voor iemand die professionele vooruitzichten en banden heeft, voor een periode van drie jaar.

In deze beslissing van 9 februari 2023 verklaarde de Dienst Vreemdelingenzaken:

« De plus, l'intéressé invoque, au titre de circonstances exceptionnelles, le respect de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme et de l'article 7 de la Charte des Droits fondamentaux l'Union européenne en raison de sa vie privée. Notons qu'un retour au pays d'origine ou de résidence à l'étrangers en vue de lever les autorisations requises pour permettre son séjour en Belgique, ne constitue pas une violation de sa vie privée et familiale de par son caractère temporaire. Ajoutons que l'existence d'attaches sociales et affectives en Belgique ne dispense pas de l'obligation d'introduire sa demande de séjour dans son pays d'origine ou de résidence à l'étranger et ne saurait empêcher le requérant de retourner dans son pays pour la faire (C.E., 21 mai 2003, n°120.020). De plus, une séparation temporaire du requérant d'avec ses attaches en Belgique ne constitue pas une ingérence disproportionnée dans le droit à sa vie familiale et privée. Un retour temporaire vers le pays d'origine ou de résidence à l'étranger en vue de lever l'autorisation de séjour requise, n'implique pas une rupture des liens privés et familiaux du requérant, mais lui impose seulement une séparation d'une durée limitée en vue de régulariser sa situation. Notons ensuite qu'il a déjà été jugé par le Conseil du Contentieux des Etrangers qu'« en imposant aux étrangers, dont le séjour est devenu illégal de leur propre fait, de retourner dans leur pays d'origine pour y demander, auprès du poste diplomatique compétent, l'autorisation requise pour être admis sur le territoire belge, le législateur entend éviter que ces étrangers puissent retirer un avantage de l'illégalité de leur situation et que la clandestinité soit récompensée. Rien ne permet de soutenir que cette obligation serait disproportionnée par rapport à l'ingérence qu'elle pourrait constituer dans la vie privée et familiale du requérant, et qui trouve »

Hoewel het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eraan heeft herinnerd dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet automatisch een recht op een verblijfsvergunning op het grondgebied inhoudt, oordeelde het Hof dat, hoewel de uitzetting een legitiem, bij wet voorzien doel nastreefde, dit geen belemmering vormde om de evenredigheid van de maatregel te toetsen om te bepalen of deze noodzakelijk is in een democratische samenleving (EHRM, Darren Omoregie tegen Noorwegen, 31 juli 2008, nr. 265/07,

§56). Het Hof wees met name op het belang van het in aanmerking nemen van de bijzondere omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (idem, §57).

Het Hof herinnert er dus aan dat een concrete analyse van de evenredigheid van de verwijderingsmaatregel moet worden gemaakt.

De loutere verwijzing naar de onwettigheid van het verblijf volstaat dus niet om een beslissing te motiveren en aan te tonen dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

In het onderhavige geval moet worden vastgesteld dat de beslissing in meerdere opzichten onjuist en onvolledig is, aangezien zij zich ertoe beperkt te stellen dat, aangezien de verzoeker geen "gezinsleven of kinderen" heeft, er geen sprake is van schending van artikel 8 en 3 van het EVRM.

De inbreuk op zijn privéleven is des te groter omdat de bestreden beslissing een inreisverbod van drie jaar inhoudt, waardoor elke terugkeer onmogelijk wordt, zelfs als de verzoeker tijdens die periode een verblijfsvergunning vanuit het buitenland zou krijgen.

Dit element toont aan dat de motivering van de beslissing stereotiep is en dat de verwerende partij de evenredigheid van de beslissing niet grondig heeft onderzocht.

De verwerende partij schendt daarmee de verplichting tot formele motivering, alsook artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980.

De bestreden beslissing schendt ook artikel 8 van het EVRM, zoals hierboven uiteengezet.

De staat heeft in de eerste plaats een negatieve verplichting om artikel 8 na te leven, wat neerkomt op een verbod op inmenging, tenzij deze gerechtvaardigd is in de zin van lid 2 van artikel 8. Bovendien heeft de staat in bepaalde omstandigheden ook een positieve verplichting om het gezinsleven van het individu te beschermen.

Uit het arrest Kroon tegen Nederland van 27 oktober 1994, maar ook uit het arrest Chavdarov tegen Bulgarije van 21 december 2010 (nummer 3465/03) blijkt dat de staat een positieve verplichting heeft om de familieband te beschermen door deze band juridisch te erkennen en de ontplooiing ervan te bevorderen.

De verwerende partij toont in deze zaak op geen enkele wijze aan welk doel met de verwijderingsmaatregel van de verzoeker wordt nagestreefd, noch in hoeverre deze verwijdering in verhouding staat tot een dergelijk doel. Het opleggen van een inreisverbod en de duur daarvan vormen een ingrijpende inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, die geenszins noodzakelijk of evenredig is.

Mocht worden geoordeeld dat de staat geen negatieve verplichting heeft om zich te onthouden van inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, dan moet worden vastgesteld dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geen afweging van belangen heeft gemaakt op basis waarvan kan worden geconcludeerd dat er een positieve verplichting bestaat om het bestaande privé- en gezinsleven te beschermen.

Zij heeft daarmee artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens geschonden, evenals haar verplichting om de situatie van verzoekster zorgvuldig te analyseren alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen, zoals haar echter wordt opgelegd door Richtlijn 2008/115, de zogenaamde "terugkeerrichtlijn", en met name artikel 5 daarvan. (...)"

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist, voert zij eigenlijk de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij voert ook de schending aan van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 47 van het Handvest, en van artikel 3 van het EVRM, maar zij legt op geen enkele concrete wijze uit waarom of op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden. Dit onderdeel van het enig middel is dan ook niet ontvankelijk.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zich daarin wel degelijk het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 december 2025 (bijlage 13) bevindt. Uit de kennisgeving van deze beslissing blijkt bovendien dat de verzoekende partij de kennisgeving persoonlijk heeft ondertekend op 6 december 2025. Hieruit blijkt dan ook dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 december 2025 wel degelijk aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar enig middel tracht voor te houden. Dit bevel werd niet aangevochten door de verzoekende partij en aldus kan gesteld worden dat dit bevel om het grondgebied te verlaten inmiddels definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

Verder blijkt uit voormeld bevel om het grondgebied te verlaten van 5 december 2025 dat aan de verzoekende partij inderdaad, zoals de in casu bestreden beslissing correct vermeldt, geen termijn werd toegestaan voor vrijwillig vertrek.

Artikel 74/11, §1, eerste en tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; (...)”

De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij haar op deze grond geen inreisverbod kon opleggen.

De verzoekende partij stelt in haar enig middel verder dat zij momenteel niet het voorwerp van een strafrechtelijke vervolging of veroordeling is. De bewering dat de zij op heterdaad betrap is op diefstal is dus volgens haar niet bewezen.

Uit het ‘rapport administratief’ dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoekende partij op 5 december 2025 op heterdaad werd betrap op winkeldiefstal.

Het 'vermoeden van onschuld' is een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, § 2 van het EVRM. Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. Het gegeven dat de verzoekende partij (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, verhindert de gemachtigde niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Het (strafrechtelijk) vermoeden van onschuld belet geenszins dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Verder werd de verzoekende partij volgens haar niet gehoord voordat haar een inreisverbod werd opgelegd.

In het administratief dossier bevindt zich een stuk 'formulaire confirmant l'audition d'un étranger' van 5 december 2025. Daaruit blijkt dat de verzoekende partij op die dag werd gehoord. Het formulier vermeldt expliciet: *"L'étranger a été informé via une fiche d'information sur la mesure d'éloignement forcé que l'autorité souhaite lui imposer et les questions qui lui sont posées"*. De verzoekende partij ondertekende bovendien dit formulier persoonlijk. Zij kan dan ook niet op dienstige wijze aanvoeren dat zij niet werd gehoord in het kader van een eventuele gedwongen verwijdering van het grondgebied. Dit onderdeel van het enig middel mist feitelijke grondslag. Dat het formulier niet expliciet vermeldt dat de verzoekende partij een inreisverbod kan worden afgegeven, doet aan het voorgaande bovendien niets af.

De verzoekende partij stelt verder dat zij bijzonder goed geïntegreerd is in de Belgische samenleving, waar zij al bijna drie jaar woont. De gevolgen van een weigering van verblijf zijn volgens haar niet dezelfde als die van een verbod om naar België terug te keren, voor iemand die professionele vooruitzichten en banden heeft, voor een periode van drie jaar. De inbreuk op haar privéleven is volgens haar des te groter omdat de bestreden beslissing een inreisverbod van drie jaar inhoudt, waardoor elke terugkeer onmogelijk wordt, zelfs als zij tijdens die periode een verblijfsvergunning vanuit het buitenland zou krijgen. Dit element toont volgens de verzoekende partij aan dat de motivering van de beslissing stereotiep is en dat de verwerende partij de evenredigheid van de beslissing niet grondig heeft onderzocht.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij hier in feite de schending van haar privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aanvoert. Vooreerst stelt de Raad vast dat er van enig gezinsleven in de zin van voormelde bepaling geen sprake is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de verzoekende partij zelf verklaarde geen familie in België te hebben. Naast de loutere bewering dat zij goed geïntegreerd zou zijn in België, brengt de verzoekende partij bovendien geen enkele concreet element bij dat zou kunnen duiden op enig privéleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM. Op de schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken moet de verzoekende partij vanzelfsprekend eerst aannemelijk maken dat er sprake is van een gezins- of privéleven in België. Zij slaagt daar in casu niet in, en zij maakt de schending van voormelde bepaling dan ook niet aannemelijk.

De verzoekende partij betwist de overige motieven van de bestreden beslissing niet, en zij blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,

K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

kamervoorzitter,

griffier.

De voorzitter,

J. CAMU